

Popisy českých osad na Volyni — Vilémovka

Tato malá obec v okrese horochovském, značně vysunutá z českého ostrova na Volyni na západ, svým jménem prozrazující německý původ, dosti obstojně projevovала svůj český život. Jméno Vilémovka, nebo jak se z německého ve spisech uvádělo Vilhelmovka, vzniklo asi takto:

Pozemky, na nichž byla obec založena, patřily německému šlechtici von Rau-ovi. Vypráví se, že tento Rau měl několik dcer, z nichž byly známy Vilhelmina, Sofie a Jadviga. Když dcery dospěly, rozdělil Rau mezi ně své pozemky. Poněvadž v té době se na pozemcích již stavělo a vznikaly obce, pojmenoval starý pán nově vzniklé osady jménem svých dcer a tak vznikly: Vilhelmovka, Jadvinovka a Sofievka (polsky se psalo Zofjówka). Později, když Vilémovka byla již českou osadou, pomýšleli občané na její přejmenování. Bylo již několik návrhů na nová jména, z nichž se hodně zamlouvaly Aleksejevka — po velikém knížeti Aleksejevovi — a české jméno Stromovka, poněvadž obec měla skutečně poměrně hodně zahrad i stromů na polích. Ruské úřady samozřejmě přijaly a schválily návrh Aleksejevky a již také na začátku první světové války byla obec úředně takto jmenována. Ovšem, pojmenování padlo, poněvadž obec se na neštěstí nacházela v místě, kde se několikrát za válku přeháněla fronta a na vojenských mapách byla všude uváděna jako Vilémovka a tak zůstalo zase při starém jménu.

Obec vznikla pravděpodobně asi kolem roku 1890 a sice tím způsobem, že dělníci, kteří u Rau-a pracovali na lesních pracích — veškeré jeho pozemky byly zarostlé staletými lesy — dostali povolení ke stavbě lesních baráček, aby měli kde bydlet. Tito dělníci byli také většinou Němci a časem jich přibývalo, takže vznikla celá obec, vystavěná po vzoru ostatních německých osad na Volyni a v Rusku vůbec: jediná dlouhá ulice, vedoucí prostředkem katastru a po obou stranách usedlosti a pozemky. Tak se tedy stalo, že Vilémovka měla pouze jedinou ulici, ač měla kolem půl-druha kilometru délky.

Příchod Čechů do Vilémovky se děl poznenáhlu. Prvním se zde usadil Jakub Heller, sám sice Němec, ale měl za manželku Češku z domu Šaldovou a více se hlásil k Čechům než k Němcům a také domácnost

byla vedena česky. Mezi prvními obyvateli byl znám také pod přídomkem „Humenník“, z ukrajinského „humennyj“ — šafář, neboť jeho otec byl dlouhá léta šafářem na panských statcích. Jakub Heller se usadil ve Vilémovce asi v roce 1900. Za ním vykupovaly od Němců majetky další české rodiny a usazovaly se zde. Z nich je možno uvést tato jména: Jan Žáček, Vladimír Havelka, Alois Matouš, Václav Hradec (zahynul v poslední světové válce i s rodinou v Cholopečích, zavražděn banderovci), Alois Mlejnek, Josef Strnad a František Cihla. Všichni zde uvedení se přistěhovali do Vilémovky již z jiných, na Volyni existujících českých osad. Někteří z nich — na př. Matouš, Havelka a jiní pocházeli ze Sklíně, sousední české osady, kterou v určitém ohledu by bylo možno nazvat mateřskou obcí Vilémovky, a která byla založena asi v roce 1884.

Vilémovka neměla mnoho pozemků a většina občanů patřila mezi maloročníky. Pevládaly usedlosti 5—6 ha, ač byly některé také mnohem větší a také některé zase menší. Celková plocha katastru činila 386 morgů (1 morg asi 0,60 ha). Jak již řečeno, Češi se zde usidlovali postupně a tím byl nečeský živel vytlačován, ač určitý charakter smíšené obce Vilémovce zůstal až do vypuknutí druhé světové války, přesněji řečeno do roku 1940, kdy zbytek Němců odcestoval do Německa a většina půdy přešla do českých rukou. V roce 1939 rozdělení pozemků se představovalo asi takto:

Češi vlastnili 281 morgů, němečtí kolonisté 73 morgů, Poláci 16 morgů, Ukrajinci 16 morgů. Veškerá půda se obdělávala. Lesy se nezachovaly a luka zde nebyla. Obec měla hodně a dosti dobře vedených ovocných sadů.

Cena pozemků se představovala asi takto: V roce 1905 byla zde zakoupena pětihektarová usedlost se stavbami za 1280 rublů, což činilo 256 rublů za ha se stavbami, kdežto v roce 1939 cena 1 ha pozemků kolísala již od 400—450 rublů za jeden ha holé půdy.

Stavby byly v obci jen dřevěné, poněvadž původní nadbytek lesního materiálu přímo pobízela, aby se z něho stavělo.

První škola u nás vznikla v posledních letech před první světovou válkou a sice v roce 1910. Prvním učitelem byl Josef Čurda. Vzpomín-

ky na něho jsem uvedl ve Věrné stráži čís. 1—2 za 1949 rok. Nebyl to sice kvalifikovaný učitel, ale takových bylo v té době více a konečně svému poslání dosti dobře dostál. Do dějin obce Vilémovky se zapsal chvalně tím, že sem uvedl první ochotnické divadlo. Byl bych rád, kdyby podrobnosti o prvních divadlech ve Vilémovce někdo laskavě doplnil. Seménko jím zaseté mělo tak živnou půdu, že ochotnické divadlo zde již více nevymizelo a naopak, uvádělo na scénu i velmi těžké kusy. Školu měla obec samostatně, kdežto divadla se hrála nejčastěji společně se Sklíní českou a to buď ve Sklíní v sále „U Holasů“ nebo ve Vilémovce u Hokešů. Po odchodu Čurdy z naší obce ujal se vedení divadelního spolku jeden z velmi rozšafných občanů naší obce, dnes již několik let zemřelý Josef Hybler. Pod jeho zdárným vedením divadelní spolek dal ty nejlepší důkazy své zdatnosti. Josef Hybler zavedl rovněž novinku, která se krásně ujala a stala se zde zvykem — před zahájením divadelního představení zpívaly se národní české a slovenské písně.

Čeští kolonisté začali zde pěstovat také chmel, který se zde dosti dobře dařil. Nejvytrvalejším chmelářem byl Alois Matouš, který jediný se svojí chmelnicí přetrval i velkou hospodářskou krizi za dob Polska, kdy tak mnoho chmelnic bylo likvidováno.

Klidnou hladinu obecního života Vilémovky rozčeřila zpráva o vypuknutí první světové války. Dosah této zprávy však nikdo ani dobře nechápal, neboť nikdo si také nedovedl představit tu zkázu, jakou může válka přinést. V té době ožily vzpomínky pamětníků a účastníků války v 1866 a ve hloučcích byly vyprávěny ty nejrozmanitější příběhy. Dalším překvapením byl odvod, v němž nastoupili: Felix Konopka, Václav Hybler, Václav Kačirek, Josef Švorc. Další jako záloha byli vzati do armády: Josef Tvrdý, František Hnízda, Josef Žáček, Jan Tobolka, František Hokeš a František Svatuška. Poslední — Hokeš a Svatuška byli po nějakém čase pro nemoc propuštěni domů. Ani na tom však nebyl konec a vyčerpaná ruská armáda potřebovala další posily a tak jako druhá reserva nastoupili Václav Tvrdý a Vladimír Hokeš, jehož také po čase pro nemoc propustili. (Pokrač.)

Popisy českých osad na Volyni — Vilémovka

(Pokrač.)

Po nich šli ještě do armády Josef Herynek, Jan Foitík a Jaroslav Kačírek. Z nich v čs. legiích na Rusi sloužili: Václav Hybler, Václav Tvrď, Josef Tvrď, Jan Foitík, Josef Herynek a Jaroslav Kačírek. Ve válce padli: Felix Konopka, Václav Kačírek, Josef Švorc a František Hnízda.

Sama obec válkou velmi utrpěla. Vrtkavost fronty byla taková, že se několikrát přehnal přes Vilémovku a konečně se zastavila v několika-kilometrové vzdálenosti na západ, avšak v dosřelu německého dělostřelectva a právě od něho obec mnoho utrpěla. V obci byly rozmístěny vojenské ruské jednotky a pozemky byly rozryty vojenskými zákopy a také od dělostřelectva. Z budov většina buď shořela nebo byla rozebrána na zákopy. Zahrady byly vykáčeny. Na mnohém dvoře válku přetrvala pouze — studna! Neméně žalostný byl osud rodin. V roce 1916 byl okamžik, kdy byla obec rozdělena mezi dvě armády: na severním konci obce byli Rusové a na jižním byli Němci. Když Němci byli nuceni ustoupit, sebrali s sebou i veškeré obyvatelstvo. A tak byly — jak se tehdy říkalo „do plenu“ — odvečeny tyto rodiny: Fr. Hokeš, Jakub Heller, Vl. Havelka, rodina Al. Matouše (sám Alois Matouš zůstal na ruské straně), Lubková Anna, Josef Konopka, Hokeš Václav, Fr. Svatuška, rodina Hradcová, Václav Dvořák, Frant. Cihla, Albert Tvrď a Frant. Svatuška. Tomuto však se podařilo v několika km od obce se Němcům vytrhat i s rodinou a vrátil se zpátky. Byl však později zavražděn bandity, kteří přepadli jeho rodinu doma a jeho šavlemi usmrtili. Rusové zase odsunuli druhý konec obce na ruskou stranu. Byli to ti občané a jejich rodiny: Josef Hybler, František Hybler, Josef Herynek, Josef Pavelka, Jan Foitík, Jar. Kačírek, Jos. Čurda. Rovněž na ruskou stranu byly odsunuty rodiny Němců, kteří ještě ve Vilémovce bydleli. Tito Němci však kdesi u Torčina se Rusům rozprchlí do lesů, prosákli frontou a dostali se na německou stranu. Byli pak v „plenu“ až do konce války a teprve asi v roce 1918 se vrátili na své usídlosti. Rovněž tehdy se vracely i české rodiny z plenu. Rodiny, které byly na straně ruské se vrátily do svých domovů o něco dříve, tak zvláště se to podařilo Josefu Hyble- rovi a Josefu Pavelkovi, kteří pak byli v obci i když tato byla obsa-

zena vojskem a nedaleko zuřila fronta.

Obnova obce po válce šla velmi pomalu. Jak jsem již uvedl, pole byla celá rozrytá a zarostlá vysokou travou. Stavby byly zničené. Mnohde museli navrátní se občané spojit se obyčejným sklepem, upraveným k přebývání nebo „zemlankou“. Materiál na stavby se dovážel z t. zv. Koritnických lesů, kde se od války skrývalo různých dobrodruhů a ohrožovali bezpečnost. Rovněž obilní semena se musela dovážet dosti z daleka a koně se nakupovali až přes sto km daleko v býv. ruském záfrontí. K tomu dlužno uvést, že se stále ještě střídaly různé režimy, děly se ještě voj. přesuny a vzrůstalo se banditství. Jakýs klid nastal, když se konečně na Volyni uchytili Poláci a pomalu zaváděli pořádky. Trvalo to však skutečně léta, než Vilémovka přešla do svého bývalého předválečného stavu. Poznenáhlu se zase obnovovaly chmelnice a byl to zase Alois Matouš, který první obnovil velikou chmelnici. Po něm následovali další sousedé. Mimo to se zde pěstovala také cukrová řepa, ač zde nedávala příliš dobré výsledky. Také dovážka na dráhu nebyla nikterak výhodná a tak bylo od jejího pěstování upuštěno. Velký přínos znamenaly obnovené ovocné zahrady, zvláště potom, kdy byla od Lucka na Lvov vybudována železniční trať a nedaleko vznikla dvě nádraží: Sienkiewiczovka a Zviňáč, a ovoce se dodávalo do Lvova, Krakova a jiných polských měst.

Škola byla v obci obnovena ve školním roce 1922/23 a sice nejdříve v najaté místnosti u Václava Žitného a později byla přenesena do domu vdovy B. Cihlové. Prvním učitelem byl Polák Mazurkiewicz. Ten však o svoji školu příliš nedbal. Měl časté dovolené, které si samočinně prodlužoval, rád si zahýřil a rád vyjel do města. To vzbuzovalo u občanů nevoli. Do věci zasáhl sám inspektor a naposledy školu zrušil. Děti z Vilémovky pak docházely do školy v české Sklini. To bylo však dosti daleko a při volyňském zimním období někdy vůbec nemožné. A tak se konečně občané dohodli na stavbě vlatní školy. Bylo s tím spojeno trochu obecních bouří, ale konečně dobrá myšlenka zvítězila. Občané prodali obecní pozemek, stržený obnos zvětšili dobrovolnou daní, již se zdanili od ha pozemků

a se stavbou školy se začalo. Byla v ní prostorná třída, plně vystačující pro děti celé obce, a byt pro učitele. Většina prací byla vykonána občany bezplatně — dnes bychom řekli dobrovolnými brigádami —, pouze byl zaplacen mistr stavitel, pokrývač a truhlář. Pro školu byl získán vhodný pozemek uprostřed obce, ohrazen plotem a vysázena ovocná zahrada. Škola byla slavnostně otevřena a vysvěcena 28. X. 1929. Na ten den bylo pro příště ustanoveno vilémovské posvěcení, neboť do té doby slavila Vilémovka posvěcení společně se Skliní.

Prvním učitelem na této škole byl Polák, Michal Dubski, velmi inteligentní a společenský člověk, prvotřídní pedagog. Působil zdárně v obci několik let, k plné spokojenosti všeho občanstva a také děti jej měly rády. Uhnal si však tuberkulózu a byl dán do pense, načež za nedlouho zemřel. Po něm se brzy za sebou vystřídal několik dalších učitelských sil. Byli to: Vanda Šance-rová, Jan Dyda, Jan Dalka, Michal Golebiowski a poslední — Čech, potomek pobělohorských exulantů — Adolf Tuček, jenž působil v obci až do vypuknutí světové války v roce 1939, načež byl povolán do polské armády a od té doby se stal ne- zvěstným.

V době, kdy na Volyni vznikla Česká matice školská, byly zde činné také přípravy k založení Kola ČMŠ. Nato pak mezi ČMŠ a býv. Hlasem Volyně zazněl skřípavý tón disonance a občané, oddaní „Hlasovci“, snahy o vytvoření Kola ČMŠ zmařili. Zato později zde vznikl hasičský sbor, který si velmi čile vedl a byl jedním z prvních na celém okrese. Držel se dobře nejen při různých okrskových nebo okresních závodech, ale hlavně i v protipó-žárních akcích. V celém okolí byl znám jako nejpohotovější sbor, který dokázal dostaviti se k ohni do obce, několik km vzdálené dříve, než hasičský sbor z téže obce, kde právě hořelo. Také kulturní vedení obce strhl na sebe. Pořádal divadelní představení, plesy, založil knihovnu, pořádal výlety a dětské besídky. Celý sbor prošel odborným školením I. stupně a řada členů pro- dělala i stupeň druhý s velmi dob- rým prospěchem.

(Pokrač.)

Popisy českých osad na Volyni — Vilémovka

(Pokrač.)

Divadelní odbor si vedl neméně čile. Dlužno vzpomenouti, že zde bylo pořádáno i několik volyňských premiér. Tak se zde hrála opera „Květ kapradiny“, napsaná J. Foitíkem, k níž hudbu složil a hudební doprovod vedl Vl. Hybler, vilémovský občan. Dále se zde hrála divadelní hra od téhož Vl. Hyblera „Na Jirovcově gruntě“, kterou vilémovský soubor zaje zahrál i do Lucka, kde byla s velkým úspěchem předvedena na jevišti v ČMŠ. Dvakrát zde byly hrány „České jesličky“, velmi výpravná hra z pera J. Foitíka. Vilémovka měla také velmi dobrý pěvecký sbor, vedený Vl. Hyblerem. Sbor se docela dobře umístil na okresní olympiádě v Horochově, pořádané sovětskými orgány v r. 1940. Již výše jmenovaný Vl. Hybler v roce 1939 založil také pěvecký sbor v Lucku, kde v tom čase pracoval v redakci „Krajanských listů“, redigovaných pisatelem tohoto článku. Lucký pěvecký sbor, sestávající z dosti dobrých sil, dával mnoho dobré naděje do budoucna. Snad to nepatří k popisu naší obce, ale nemohl jsem to přejít mlčením, když v čele slibného souboru stál náš občan!

V roce 1938 postavila obec na obecním hřbitově památník padlým z první světové války. Sluší vzpomenouti, že na tomto hřbitově bylo pochováno několik set ruských vojáků, a o jejich hroby se obec vzorně postarala. Všechny hroby byly opraveny betonem a také hřbitov byl ohrazen trvalým oplocením. Do pomníku na radu redaktora „Krajanských listů“ byla zazděna pamětní listina se stručným popisem osady a datem, kdy pomník byl založen. Svěcení se odbyvalo v srpnu 1939, kdy již bylo ve vzduchu takřka cítit prach. Pamětní hodná jsou slova, proslovená při tomto svěcení redaktorem „K. L.“: „Černá mračna se rychle hromadí. Je nesporné, že z nich brzy udeří a zapálí svět k novému ohni světové války. Přejde utrpení, ale z tohoto ohně a z tohoto utrpení se zrodí nové, svobodné Československo. Československo osvobozené od zrádných občanů německé národnosti, Československo, které konečně bude mít dosti místa pro ty, kdož mu věrnost zachovají — pro zahraníční krajanů a v tom počtu i pro nás!“

Vypuknutí druhé světové války nikterak nepřekvapilo a občané byli na její příchod dobře připraveni a vyzbrojeni vírou ve vítězství práva a spravedlnosti. Po příchodu Rudé armády v září 1939 obec se živě zapojila do nového řádu. Zvláště byl mile uvítán fakt, že v místní škole byl po prvé za dobu jejího trvání zaveden český jazyk jako jazyk vyučovací. Čile si vedl obecní konsum, který dovedl v obtížných dobách reorganisace obchodnictví zásobovat své občany nutným zbožím. Nadřízené úřady byly obci plně spokojeny.

Německý přepad Sovětského svazu v r. 1941 působil jako mrazivá sprcha. Občané tušili, co se blíží a následky nedaly na se dlouho čekat. V několika dnech přicházely hrůzostrašné zprávy o prvních zvěrstvích. Tak v Horochově Němci, když přišli do města, svolali občanstvo, vybrali si několik desítek lidí, vojsko je obklíčilo a vyvedlo z města. Více tyto občany nikdo nespasil. Proslovalo se, že byli postříleni kdesi za městem v roklích. Následovalo drancování. Nikdo neměl zabít ani slepici, aby se nevydal nebezpečí pokuty nebo i vyššímu trestu. Hospodáři směli semlat pro své rodiny po 8 kg obilí na měsíc a osobu, při čemž se mlelo tak černě, že pečivo nebylo ani k jídlu. Němci

projížděli obcemi jako zběsilí a všude z nich šla hrůza. Lidé zatínali pěstě a slibovali odpatu, zvláště potom, kdy gestapo zastřelilo dva mladíky Václava Hyblera a Josefa Kyselku, jediného syna Roberta Kyselky. Brzy však začaly proskakovat první zprávy o neúspěchu Wehrmachtu na východě. Tyto zprávy zvláště přivážel místní učitel z města, kde pracovala protiněmecká buňka, načež byly šířeny mezi důvěryhodné občany. Tak sem pronikla zpráva i o tom, že v SSSR je československá armáda, vedená plk. Svobodou. To se mladí lidé již připravovali na to, že se při první příležitosti přihlásí do jejich řad.

Jaro 1944. Měli jsme ještě plno Němců, když sem pronikl oddíl ruských partyzánů. Co bylo zvláštní, že se usídlili v českých obcích Sklini a Vilémovce. To proto, že ne dosti důvěřovali ukrajinskému obyvatelstvu, značně prosáklému banderovstvím. V českých obcích se cítili partyzáni v bezpečí a zdárně prováděli své akce. Pamatuji moment, kdy cestou, vedoucí nedaleko od obce, ustupoval německý oddíl, který se „odpoutal“ od Lucka. Partyzánská hlídka jej zpozorovala, následovalo hlášení a rychlá porada. Velení partyzánského oddílu se však rozhodlo, že nechá Němce v klidu projít, poněvadž Němců bylo hodně a partyzáni se obávali, aby pak nebylo ublíženo obcím, z nichž by byli podnikli výpad.

Sovětsko-německá fronta, která se zastavila na několik dnů v prostoru obcí Nesviče-Dubové Krčmy a j., se začátkem dubna v noci ve vši tichosti přes nás přesunula, takže ráno jsme měli v obci Rudarměje, aniž by bylo v okolí jednou vystřeleno. Za několik dní na to přijel do obce první posel čs. jednotek — rotný Stanislav Baťa, který šel se Svobodovou armádou jako tankista již od Buzuluku. To byl v obci poplach! Každý chtěl vidět skutečného československého vojáka, který se zdál být v našich očích blanickým rytířem a přáli jsme si býti co nejdříve také takovými. Baťa si odvezl do armády první příspěvek — dva psací stroje, darované bývalou redakcí „Krajanských listů“. A za několik dní se rukovalo... Šli staří, šli mladí, šli tátové se svými syny (Josef Svatuška s dvěma syny. Uvádím jména těch, kteří nastoupili: Josef Svatuška otec, Josef Svatuška syn, Vladimír Svatuška, I. Mlejnek, Josef Hnízda, František Hybler, Vladislav Hybler, Josef Hybler otec (vrácen odvodní komisí jako neschopen, Josef Hybler syn, Josef Hybler syn Václava, Václav Hybler, Josef Foitík, Václav Holas, Václav Pavelka, Jiří Sirotek, Josef Herynek, Jaroslav Hybler, Josef Tlustý, Václav Tlustý, Josef Hybler syn Františka, Jos. Hybler „ulbárovský“, Josef Krajdl, Stanislav Žitný, Vladislav Heller, Antonín Kelner, Josef Svatuška, Antonín Kačírek, Jaroslav Žitný, Josef Heller, Josef Žitný, Václav Hokeš, Antonín Hokeš, Václav Svatuška, Jaroslav Hokeš, Stanislav Šimon, Josef Matouš, Antonín Matouš, Josef Konopka, Jaroslav Matouš, Josef Žáček, Václav Žáček, Josef Mazánek, Vladimír Tlustý a Antonín Miller.

Zvláštní zmínku zasluhuje Václav Hybler, který odešel do armády se značně pokročilou tuberkulosou plic. Přes to nechtěl opustit armádu. Na Hnídavě, kde byly jednotky rozmístěny, již ulehl a stále nechtěl domů, až musel být takřka silou odvezen. Brzy nato doma zemřel.

Z uvedených bylo značné množství lidí velmi mladých — téměř 16letých chlapců.

V bojích padli: Josef Svatuška starší, František Hybler, Josef Krajdl, Antonín Hokeš, Jaroslav Hokeš, Antonín Kačírek a už v Žatci se zastřelil Josef Matouš. Důstojnických hodností dosáhli: Antonín Hokeš, Josef Foitík, Josef Svatuška, Stanislav Žitný a Josef Tlustý.

Vilémovka přesídlila do vlasti celá. Hlavní skupina je usídlena v Olbramovicích u Mor. Krumlova, několik rodin je v Žatci, několik v jeho okolí a několik rodin je roztroušeno jednotlivě v různých okresech republiky.

Tím jsem asi zhruba vyčerpал to, na co se pamatuji a co by snad zasluhovalo úvahy. Má-li někdo z našich krajanů k tomuto popisu nějaké připomínky, budu mu vděčen, když mi je sdělí. J. Foitík

Různé zprávy

Volyňský ples

Vzpomeňme si na rok 1947, na den 12. ledna, kdy se konal první Volyňský ples. Za jakých okolností a atmosféry se konal? Když jsem přijel, setkal jsem se s mnoha krajanů, kamarády a příbuznými. Každý byl tenkrát ještě v uniformě, a každý mně říkal to samé: „Kdybych zde měl již rodinu — bylo by to veselější.“ I když bylo veselo, a tenkrát se ples vydařil, nebylo možné nevzpomenout na všechny ty na Volyň. To byl jediný stín.

Od těch dob se každoročně v Žatci pořádá Volyňský ples, který se stal již jakousi tradicí žatecka. Na prvním plese bylo mnoho nevolyňských, tenkrát byli zvědaví jak se budou naši chovat, vzpomínám si, jak se vyprávěly divoké historky o tom, jak litají nože, jak se válejí opilí pod stolem atp. Nic takového tam tenkrát nikdo neviděl, a naopak, byl to jeden z nejlepších plesů s kulturním programem.

A co bylo nového, mezi tancem se nikdo nemačkal po koutech, ale po slovanském zvyku se procházeli hezky dokola, jako jsme to dělali na Volyňi. Se mnou tam byli tenkrát členové Vinohradského divadla Vičar a Sochor, i těm se to velmi líbilo. Dnes se koná ples za jiných a veselějších podmínek, máme zde rodiny, každý má to zaměstnání, a věřím, že i tentokrát zanechá u všech ten nejlepší dojem.

Tož na shledanou při slušné a krásné zábavě v Žatci. L.

*

Vyložení stálých voličských seznamů

Stálé voličské seznamy budou vyloženy k veřejnému nahlédnutí všeho občanstva od 16. ledna do 31. ledna t. r. v kanceláři č. dv. 16 na radnici v Žatci. MNV v Žatci vyzývá všechno občanstvo, aby do seznamů ve vlastním zájmu nahlédlo, aby mohly být provedeny výmazy, zápisy nebo potřebné změny bydlístě. (TSMNV)